

41996A1023(02)

C 313/12

SLUŽBENI LIST EUROPSKIH ZAJEDNICA

23.10.1996.

KONVENCIJA**sastavljena na temelju članka K.3 Ugovora o Europskoj uniji o izručenju između država članica Europske unije**

VISOKE UGOVORNE STRANKE ove Konvencije, države članice Europske unije,

POZIVAJUĆI SE na Akt Vijeća Europske unije od 27. rujna 1996.,

U ŽELJI da poboljšaju suradnju pravosudnih tijela između država članica u kaznenim stvarima, koje se odnose i na kazneni progon i na izvršenje kazne,

PREPOZNAJUĆI važnost izručenja u suradnji pravosudnih tijela za postizanje tih ciljeva,

NAGLAŠAVAJUĆI da države članice imaju zajednički interes za osiguravanje učinkovite i brze provedbe postupaka izručenja, ako se njihovi sustavi vlasti temelje na demokratskim načelima i ako su u skladu s obvezama koje predviđa Konvencija za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda, koja je 4. studenoga 1950. potpisana u Rimu,

IZRAŽAVAJUĆI svoju uvjerenost u ustrojstvo i djelovanje svojih pravosudnih sustava i sposobnost svih država članica da omoguće pošteno suđenje,

IMAJUĆI NA UMU da je Vijeće u aktu od 10. ožujka 1995. sastavilo Konvenciju o pojednostavljenom postupku izručenja među državama članicama Europske unije,

UZIMAJUĆI U OBZIR interes za sklapanje Konvencije između država članica Europske unije kojom se dopunjuje Europska konvencija o izručenju od 13. prosinca 1957. i ostale konvencije u svezi s tim pitanjem koje su na snazi,

SMATRAJUĆI da se odredbe tih konvencija primjenjuju za sva pitanja koja nisu uređena ovom Konvencijom,

SPORAZUMJELE SU SE:

Članak 1.**Opće odredbe**

1. Svrha je ove Konvencije dopuniti odredbe i olakšati primjenu među državama članicama Europske unije:

— Europske konvencije o izručenju od 13. prosinca 1957. (dalje u tekstu: „Europska konvencija o izručenju”),

— Europske konvencije o suzbijanju terorizma od 27. siječnja 1977. (dalje u tekstu: „Europska konvencija o suzbijanju terorizma”),

— Konvencije od 19. lipnja 1990. o primjeni Schengenskog sporazuma od 14. lipnja 1985. o postupnom ukidanju

kontrola na zajedničkim granicama u odnosima među državama članicama koje su stranke te Konvencije, i

— prvoga poglavlja Konvencije o izručenju i uzajamnoj sudskoj pomoći u kaznenim stvarima od 27. lipnja 1962. između Kraljevine Belgije, Velikog Vojvodstva Luksemburga i Kraljevine Nizozemske, kako je izmijenjena Protokolom od 11. svibnja 1974. (dalje u tekstu: „Beneluška konvencija”) u odnosima među državama članicama Gospodarske unije zemalja Beneluksa.

2. Stavak 1. ne utječe na primjenu povoljnijih odredbi u bilateralnim i multilateralnim sporazumima, niti, kako je predviđeno člankom 28. stavkom 3. Europske konvencije o izručenju, na dogovore o izručenju koji su postignuti na temelju jednostranih ili uzajamnih zakonskih propisa kojima se na državnom području države članice predviđa izvršenje naloga za uhićenje koji je izdan na državnom području druge države članice.

Članak 2.**Kaznena djela koja podliježu izručenju**

1. Izručenje se dopušta u slučajevima kaznenih djela koja su kažnjiva u skladu s pravom države članice podnositeljice zahtjeva za izručenje, kaznom zatvora ili mjerom oduzimanja slobode čija najviša granica iznosi najmanje 12 mjeseci, i u skladu s pravom države članice primateljice zahtjeva za izručenje, lišavanjem slobode ili nalogom za oduzimanje slobode na najduže razdoblje od barem 6 mjeseci.

2. Izručenje se ne može odbiti s obrazloženjem da pravo države članice primateljice zahtjeva za izručenje ne predviđa istu vrstu naloga za oduzimanje slobode kao pravo države članice podnositeljice zahtjeva.

3. Članak 2. stavak 2. Europske konvencije o izručenju i članak 2. stavak 2. Beneluške konvencije također se primjenjuju ako su određena kaznena djela kažnjiva novčanom kaznom.

Članak 3.**Dogovaranje i udruživanje u svrhu počinjenja kaznenih djela**

1. Ako je kazneno djelo za koje se traži izručenje pravom države članice podnositeljice zahtjeva kvalificirano kao urota ili udruživanje u svrhu počinjenja kaznenih djela i ako je kažnjivo kaznom zatvora ili mjerom oduzimanja slobode čija najviša granica iznosi najmanje 12 mjeseci, izručenje se ne smije odbiti s obrazloženjem da pravo države članice primateljice zahtjeva za izručenje iste radnje ne smatra kaznenim djelom, ako dogovaranje ili udruživanje imaju za cilj počinjenje:

(a) jednog ili više kaznenih djela iz članka 1. i 2. Europske konvencije o suzbijanju terorizma;

ili

(b) bilo kojega kaznenog djela koje je kažnjivo kaznom zatvora ili mjerom oduzimanja slobode čija najviša granica iznosi najmanje u području trgovine drogom i drugih oblika organiziranoga kriminala ili drugih činova nasilja protiv života, tjelesnoga integriteta ili slobode osobe, ili onih činova nasilja koji predstavljaju opću opasnost za osobe.

2. U smislu određivanja ima li dogovaranje ili udruživanje u svrhu počinjenja kaznenih djela za cilj počinjenje jednoga od kaznenih djela navedenih u stavku 1. točkama (a) ili (b) ovoga članka, država članica primateljica zahtjeva za izručenje u obzir uzima informacije koje su sadržane u nalogu za uhićenje ili u

nalogu s istim pravnim učinkom ili u kazni za osobu čije se izručenje zahtijeva, kao i informacije sadržane u pravnoj kvalifikaciji kaznenih djela prema članku 12. stavku 2. točki (b) Europske konvencije o izručenju ili članku 11. stavku 2. točki (b) Beneluške konvencije.

3. Prilikom obavljanja notifikacije iz članka 18. stavka 2. svaka država članica može izjaviti da pridržava pravo ne primjenjivati stavak 1. ili ga primjenjivati pod određenim posebnim uvjetima.

4. Svaka država članica koja pridržava pravo iz stavka 3., djelom koje podliježe izručenju u smislu članka 2. stavka 1. smatra ponašanje osobe koja doprinosi počinjenju jednoga ili više kaznenih djela od strane skupine osoba koja sa zajedničkim ciljem djeluje u području terorizma prema člancima 1. i 2. Europske konvencije o suzbijanju terorizma, trgovine drogom i drugih oblika organiziranoga kriminala ili drugih činova nasilja protiv života, tjelesnoga integriteta ili slobode osobe, ili onih činova nasilja koji stvaraju opću opasnost za osobe, a koje je kažnjivo kaznom zatvora ili mjerom oduzimanja slobode čija najviša granica iznosi najmanje, čak i ako ta osoba ne sudjeluje u stvarnom izvršavanju dotičnoga kaznenog djela ili kaznenih djela; takav doprinos mora biti s namjerom i počinjen poznavajući ili cilj i opće kriminalne aktivnosti skupine ili namjeru skupine da počinu dotično kazneno djelo ili kaznena djela.

Članak 4.**Nalog za lišenje slobode na drugom mjestu osim kaznene ustanove**

Izručenje u svrhu progona ne smije se odbiti s obrazloženjem da je temeljem članka 12. stavka 2. točke (a) Europske konvencije o izručenju ili članka 11. stavka 2. točke (a) Beneluške konvencije zahtjevu za izručenje dodan nalog sudskih tijela vlasti države članice podnositeljice zahtjeva da se osoba liši slobode na drugom mjestu osim kaznene ustanove.

Članak 5.**Politička kaznena djela**

1. U smislu primjene ove Konvencije, država članica primateljica zahtjeva za izručenje ne može smatrati niti jedno kazneno djelo političkim kaznenim djelom, kaznenim djelom koje je povezano s nekim političkim kaznenim djelom ili kaznenim djelom koje je nadahnuto političkim motivima.

2. Prilikom obavljanja notifikacije iz članka 18. stavka 2. svaka država članica može izjaviti da će stavak 1. primjenjivati samo u odnosu na:

(a) kaznena djela iz članka 1. i 2. Europske konvencije o suzbijanju terorizma;

i

(b) kaznena djela urote ili udruživanja — koja odgovaraju opisu ponašanja iz članka 3. stavka 4. — koja imaju za cilj počinjenje jednoga ili više kaznenih djela iz članka 1. i 2. Europske konvencije o suzbijanju terorizma.

3. Odredbe članka 3. stavka 2. Europske konvencije o izručenju i članka 5. Europske konvencije o suzbijanju terorizma ostaju nepromijenjene.

4. Pridržavanje prava temeljem članka 13. Europske konvencije o suzbijanju terorizma ne primjenjuje se na izručenje među državama članicama.

Članak 6.

Fiskalna kaznena djela

1. S obzirom na poreze, pristojbe, carine i devize, izručenje se također dopušta temeljem ove Konvencije, Europske konvencije o izručenju i Beneluške konvencije u svezi s kaznenim djelima koja prema pravu države članice primateljice zahtjeva za izručenje odgovaraju sličnom kaznenom djelu.

2. Izručenje se ne smije odbiti s obrazloženjem da pravo države članice primateljice zahtjeva za izručenje ne nameće istu vrstu poreza i pristojbi ili nema istu vrstu odredbi u svezi s porezima, pristojbama, carinama i devizama kao pravo države članice podnositeljice zahtjeva.

3. Prilikom obavljanja notifikacije iz članka 18. stavka 2. svaka država članica može izjaviti da će dopustiti izručenje zbog fiskalnoga kaznenog djela samo za one radnje ili propuste koji mogu činiti kazneno djelo u svezi s trošarinom, porezom na dodanu vrijednost ili carinom.

Članak 7.

Izručenje vlastitih državljana

1. Izručenje se ne smije odbiti s obrazloženjem da je osoba čije se izručenje zahtjeva državljanin države članice primateljice zahtjeva za izručenje u smislu članka 6. Europske konvencije o izručenju.

2. Prilikom obavljanja notifikacije iz članka 18. stavka 2. svaka država članica može izjaviti da neće dopustiti izručenje svojih državljana ili će ga odobriti samo pod određenim posebnim uvjetima.

3. Rezerve temeljem stavka 2. vrijedi pet godina od prvoga dana primjene ove Konvencije od strane dotične države članice. Međutim, takve se rezerve može produljiti na razdoblje od sljedećih pet godina.

Dvanaest mjeseci prije dana isteka rezerve, depozitar o tom isteku obavještava dotičnu državu članicu.

Država članica notificira depozitaru najkasnije tri mjeseca prije isteka svakog petogodišnjeg razdoblja da potvrđuje svoju rezervu, da je mijenja u svrhu olakšavanja uvjeta za izručenje ili da je povlači.

Ako izostane notifikacija iz prethodnoga podstavka, depozitar dotičnu državu članicu obavještava da se njezina rezerva automatski produžuje na razdoblje od šest mjeseci, prije čijeg isteka država članica mora obaviti notifikaciju. Po isteku toga roka neobavljanje notifikacije uzrokuje istek rezerve.

Članak 8.

Zastara

1. Izručenje se ne smije odbiti s obrazloženjem da su progon ili kazna osobe prema pravu države članice primateljice zahtjeva za izručenje zakonski zastarjeli.

2. Država članica primateljica zahtjeva može odustati od primjene stavka 1. ako se zahtjev za izručenje temelji na kaznenim djelima za koja je ta država članica nadležna temeljem svoga vlastitog kaznenog prava.

Članak 9.

Amnestija

Izručenje se ne dopušta u slučaju kaznenoga djela koje je u državi članici primateljici zahtjeva za izručenje obuhvaćeno amnestijom i za čiji je progon temeljem svoga vlastitog kaznenog prava bila nadležna ta država.

Članak 10.

Kaznena djela na kojima se ne temelji zahtjev za izručenje

1. Za kaznena djela koja su počinjena prije izručenja i na kojima se nije temeljio zahtjev za izručenje, a da nije potrebno dobiti pristanak države članice primateljice zahtjeva, izručenu osobu može se:

(a) kazneno goniti ili joj se suditi ako kaznena djela nisu kažnjiva lišavanjem slobode;

(b) kazneno goniti ili joj se suditi ako kazneni postupak ne dovede do primjene mjere ograničavanja njezine osobne slobode;

(c) podvrgnuti kazni ili mjeri koja ne uključuje lišavanje slobode, uključujući novčanu kaznu odnosno imovinsku sankciju, ili mjeru umjesto nje, čak i kada bi ona ograničavala osobnu slobodu;

(d) kazneno goniti, suditi, oduzeti slobodu radi izvršenja kazne ili provedbe naloga za oduzimanje slobode ili podvrgnuti svakom drugom ograničenju osobne slobode ako se ta osoba nakon svoga izručenja izričito odrekla pogodnosti načela specijalnosti s obzirom na posebna kaznena djela koja su prethodila njezinom izručenju.

2. Odricanje od strane izručene osobe prema stavku 1. točki (d) izriče se pred nadležnim sudskim tijelima države članice podnositeljice zahtjeva za izručenje i bilježi se u skladu s nacionalnim zakonodavstvom te države članice.

3. Svaka država članica donosi potrebne mjere kojima osigurava da se odricanje od strane izručene osobe prema stavku 1. točki (d) provede tako da ga osoba izriče dragovoljno i potpuno svjesna posljedica. U tu svrhu izručena osoba ima pravo na pravnog zastupnika.

4. Ako je država članica primateljica zahtjeva za izručenje donijela deklaraciju temeljem članka 6. stavka 3., stavak 1. točke (a), (b) i (c) ne primjenjuju se na fiskalna kaznena djela osim onih koja su navedena u članku 6. stavku 3.

Članak 11.

Presumpcija o pristanku države članice primateljice zahtjeva za izručenje

Svaka država članica pri obavljanju notifikacije iz članka 18. stavka 2. ili u bilo koje drugo vrijeme može izjaviti da u svojim odnosima s drugim državama članicama koje su donijele istu deklaraciju, pretpostavlja da je dan pristanak u smislu članka 14. stavka 1. točke (a) Europske konvencije o izručenju i članka 13. stavka 1. točke (a) Beneluške konvencije, osim ako ne naznači drugačije kada dopušta izručenje u posebnom slučaju.

Ako u posebnom slučaju država članica naznači da se ne smatra da je dan njezin pristanak, i dalje se primjenjuje članak 10. stavak 1.

Članak 12.

Ponovno izručenje drugoj državi članici

1. Članak 15. Europske konvencije o izručenju i članak 14. stavak 1. Beneluške konvencije ne primjenjuju se na zahtjeve za ponovnim izručenjem koje jedna država članica upućuje drugoj.

2. Svaka država članica pri obavljanju notifikacije iz članka 18. stavka 2. može izjaviti da se nastavlja primjenjivati članak 15. Europske konvencije o izručenju i članak 14. stavak 1. Beneluške konvencije, osim ako nije drugačije naznačeno u članku 13. Konvencije o pojednostavljenom izručenju između država članica Europske unije ⁽¹⁾ ili ako dotična osoba pristaje na ponovno izručenje drugoj državi članici.

Članak 13.

Središnje tijelo i dostava dokumenata telefaksom

1. Svaka država članica određuje središnje tijelo ili, ako to njezin ustavni poredak predviđa, više središnjih tijela nadležnih za dostavu i primitak zahtjeva za izručenje i potrebnih pratećih dokumenata, kao i za svu ostalu službenu korespondenciju u svezi sa zahtjevima za izručenje, osim ako nije drugačije predviđeno u ovoj Konvenciji.

2. Svaka država članica pri obavljanju notifikacije iz članka 18. stavka 2. navodi tijelo ili tijela koja je odredila temeljem stavka 1. ovoga članka. Ona o svakoj promjeni u svezi s imenovanjem obavještava depozitara.

3. Zahtjev za izručenje i dokumenti na koje upućuje stavak 1. mogu se slati telefaksom. Svako središnje tijelo ima telefaks uređaj potreban za slanje i primanje takvih dokumenata te osigurava njegov ispravan rad.

4. Kako bi se osigurala vjerodostojnost i povjerljivost prilikom slanja dokumenata, na telefaks uređaj središnjeg tijela priključuje se uređaj za šifriranje kada se telefaks uređaj koristi u smislu ovoga članka.

Države se članice međusobno savjetuju o praktičnim dogovorima za provedbu ovoga članka.

⁽¹⁾ SL C 78, 30.3.1995., str. 1.

5. Kako bi se jamčila autentičnost dokumenata o izručenju, središnje tijelo države članice podnositeljice zahtjeva za izručenje u svom zahtjevu izjavljuje da potvrđuje da dokumenti koji se šalju uz taj zahtjev odgovaraju izvornim dokumentima te opisuje numeraciju stranica. Ako država članica primateljica zahtjeva za izručenje osporava vjerodostojnost dokumenata, njezino središnje tijelo ima pravo zatražiti od središnjega tijela države članice podnositeljice zahtjeva predočavanje izvornih dokumenata ili njihovih vjernih prijepisa u razumnom roku diplomatskim ili nekim drugim međusobno dogovorenim putem.

Članak 14.

Dodatne informacije

Svaka država članica pri obavljanju notifikacije iz članka 18. stavka 2. ili u bilo koje drugo vrijeme može izjaviti da, u svojim odnosima s drugim državama članicama koje su donijele istu deklaraciju, sudska tijela ili druga nadležna tijela tih država članica mogu, ako je potrebno, izravno od njezinih sudskih tijela ili drugih tijela nadležnih za kazneni postupak protiv osobe čije se izručenje zahtijeva zatražiti dodatne informacije u skladu s člankom 13. Europske konvencije o izručenju i člankom 12. Beneluške konvencije.

Kod takve deklaracije država članica točno određuje svoja sudska tijela ili druga nadležna tijela koja su ovlaštena slati i primati takve informacije.

Članak 15.

Ovjera

Svi dokumenti ili preslike dokumenata koji se šalju u svrhu izručenja izuzimaju se od ovjere ili bilo kakve druge formalnosti, osim ako to izričito nije zatraženo temeljem odredbi ove Konvencije, Europske konvencije o izručenju ili Beneluške konvencije. U tom se slučaju preslike dokumenata smatraju ovjerenima ako ih sudska tijela koja su izdala izvornik ili središnje tijelo na koje upućuje članak 13. potvrde kao preslike vjerne izvorniku.

Članak 16.

Tranzit

U slučaju tranzita kroz državno područje jedne države članice u drugu državu članicu, pod uvjetima utvrđenima člankom 21. Europske konvencije o izručenju i člankom 21. Beneluške konvencije primjenjuju se sljedeće odredbe:

(a) zahtjev za tranzit mora sadržavati dovoljno informacija kako bi se tranzitnoj državi članici omogućila procjena zahtjeva i poduzimanje restriktivnih mjera nužnih za provođenje tranzita *vis-à-vis* izručene osobe.

U tom su smislu dovoljne sljedeće informacije:

- identitet izručene osobe,
- postojanje naloga za uhićenje ili drugog dokumenta s istim pravnim učinkom ili izvršive presude,
- vrsta i zakonski opis kaznenoga djela,
- opis okolnosti u kojima je počinjeno kazneno djelo, uključujući datum i mjesto;

(b) zahtjev za tranzit i informacije predviđene u točki (a) mogu se poslati tranzitnoj državi članici pomoću bilo kojega sredstva koje ostavlja zapis. Tranzitna država članica svoju odluku objavljuje na isti način;

(c) u slučaju zračnog prijevoza bez planiranoga prekida putovanja, ako dođe do neplaniranoga slijetanja, država članica podnositeljica zahtjeva za izručenje dotičnoj tranzitnoj državi članici daje informacije predviđene točkom (a);

(d) podložno odredbama ove Konvencije, posebno njezinim člancima 3., 5. i 7., nastavljaju se primjenjivati odredbe članka 21. stavaka 1., 2., 5. i 6. Europske konvencije o izručenju i članka 21. stavka 1. Beneluške konvencije.

Članak 17.

Rezerve

Nikakve rezerve nisu dopuštene u svezi s ovom Konvencijom osim onih koje su njome izričito predviđene.

Članak 18.

Stupanje na snagu

1. Ovu je Konvenciju usvajaju države članice u skladu s njihovim ustavnim odredbama.

2. Države članice obavještavaju glavnoga tajnika Vijeća Europske unije o okončanju postupaka koji su temeljem ustava potrebni za usvajanje ove Konvencije.

3. Ova Konvencija stupa na snagu 90 dana nakon notifikacije iz stavka 2. od strane države članice koja, kao članica Europske unije na dan na koji Vijeće usvoji akt o sastavljanju ove Konvencije, kao posljednja ispuni tu formalnost.

4. Dok ova Konvencija ne stupi na snagu, svaka država članica pri obavljanju notifikacije iz stavka 2. ili u bilo koje drugo vrijeme može izjaviti da se što se nje tiče ova Konvencija primjenjuje na njezine odnose s državama članicama koje su donijele istu deklaraciju. Takve deklaracije stupaju na snagu 90 dana nakon dana njezine pohrane.

5. Ova se Konvencija primjenjuje samo na zahtjeve koji su predani nakon dana njezinoga stupanja na snagu ili početka primjene u odnosima između države članice podnositeljice zahtjeva za izručenje i države članice primateljice zahtjeva.

Članak 19.

Pristupanje novih država članica

1. Svaka država koja postane članicom Europske unije može pristupiti ovoj Konvenciji.

2. Tekst ove Konvencije, koji Vijeće Europske unije sastavi na jeziku države pristupnice, je autentičan.

3. Instrumenti pristupanja pohranjuju se kod depozitara.

4. Ova Konvencija stupa na snagu za svaku državu koja joj pristupi 90 dana od dana pohrane instrumenata pristupanja, ili na dan stupanja na snagu ove Konvencije ako ona još ne stupi na snagu po isteku navedenog razdoblja od 90 dana.

5. Ako ova Konvencija još nije stupila na snagu na dan pohrane instrumenata pristupanja, na državu pristupnicu primjenjuje se članak 18. stavak 4.

Članak 20.

Depozitar

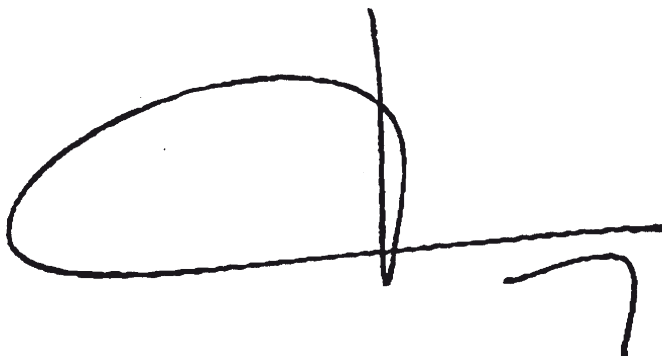
1. Glavni tajnik Vijeća Europske unije depozitar je ove Konvencije.

2. Depozitar u Službenom listu Europskih zajednica objavljuje informacije o napretku u svezi s usvajanjima i pristupanjima, deklaracijama i rezervama, kao i o svakoj drugoj notifikaciji vezanoj uz ovu Konvenciju.

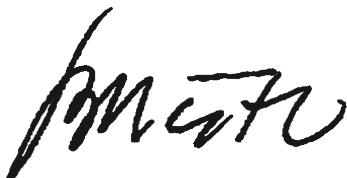
U potvrdu toga dolje potpisani punomoćnici, propisno ovlašteni od svojih odnosnih vlada, potpisali su ovu Konvenciju.

Sastavljena u jednom izvorniku na danskom, engleskom, finskom, francuskom, nizozemskom, njemačkom, grčkom, irskom, portugalskom, talijanskom, španjolskom i švedskom jeziku, s tim da je svaki tekst jednako vjerodostojan, ova je Konvencija pohranjena u arhivi Glavnoga tajništva Vijeća Europske unije. Glavni tajnik šalje ovjerovljeni primjerak svakoj državi članici.

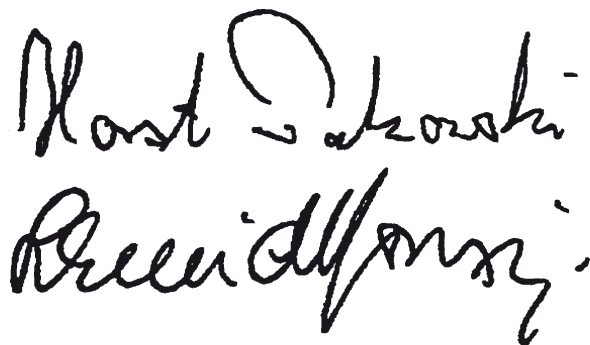
Pour le gouvernement du Royaume de Belgique
Voor de Regering van het Koninkrijk België
Für die Regierung des Königreichs Belgien

A stylized handwritten signature in black ink, featuring a large loop on the left and a vertical stroke on the right.

For regeringen for Kongeriget Danmark

A handwritten signature in black ink, appearing to be 'M. C. T.' in a cursive style.

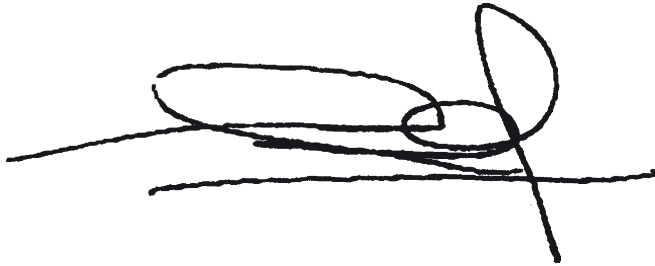
Für die Regierung der Bundesrepublik Deutschland

A handwritten signature in black ink, reading 'Karl Schöck' on the top line and 'Beauftragter' on the bottom line.

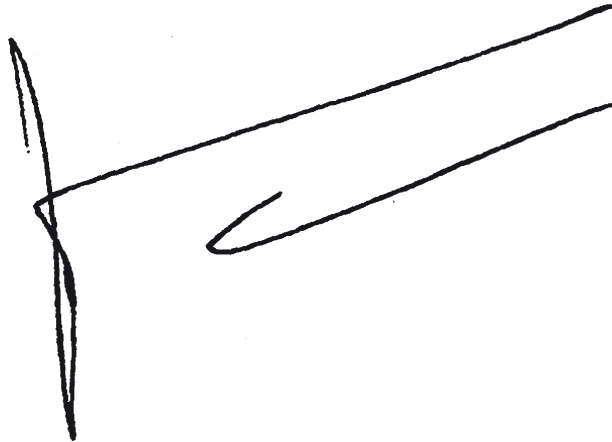
Για την Κυβέρνηση της Ελληνικής Δημοκρατίας

A handwritten signature in black ink, consisting of a series of connected loops and a long diagonal stroke at the bottom.

Por el Gobierno del Reino de España

A stylized handwritten signature in black ink, featuring a large loop and a horizontal line.

Pour le gouvernement de la République française

A stylized handwritten signature in black ink, consisting of a vertical line and a diagonal line.

Thar ceann Rialtas na hÉireann
For the Government of Ireland

A handwritten signature in black ink, appearing to read 'Nora Owen'.

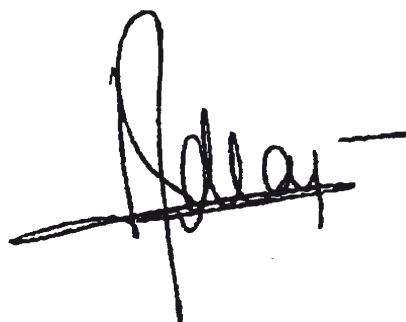
Per il Governo della Repubblica italiana

A stylized handwritten signature in black ink, appearing to read 'G. Amato'.

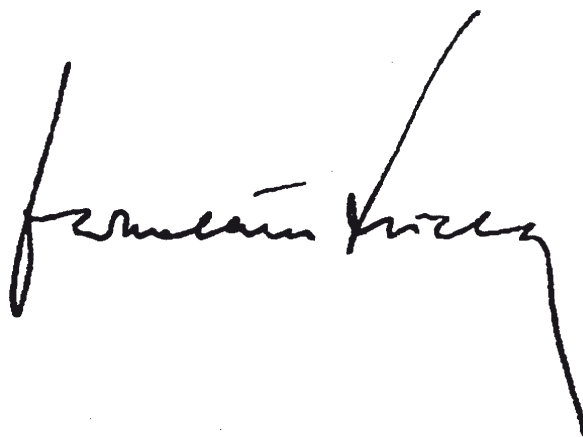
Pour le gouvernement du Grand-Duché de Luxembourg

A stylized handwritten signature in black ink, consisting of a horizontal line and a small mark.

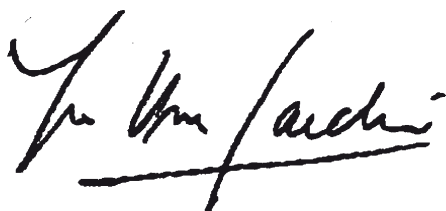
Voor de Regering van het Koninkrijk der Nederlanden

A stylized handwritten signature in black ink, consisting of a large loop at the top and a horizontal line across the middle.

Für die Regierung der Republik Österreich

A handwritten signature in black ink, appearing to read 'Franz Kersch' in a cursive script.

Pelo Governo da República Portuguesa

A handwritten signature in black ink, appearing to read 'J. M. Sampaio' in a cursive script.

Suomen hallituksen puolesta
På finska regeringens vägnar

A handwritten signature in black ink, appearing to read 'Kari Häkkinen' in a cursive script.

På svenska regeringens vägnar

A handwritten signature in black ink, appearing to read 'Christer Fjellerup'. The signature is fluid and cursive, with a large initial 'C' and 'F'.

For the Government of the United Kingdom of Great Britain and Northern Ireland

A handwritten signature in black ink, appearing to read 'Nigel Hoad'. The signature is written in a cursive style with a period at the end.

PRILOG

Zajednička deklaracija o pravu na azil

Države članice izjavljuju da ova Konvencija ne dovodi u pitanje ni pravo na azil u onom opsegu u kojemu ga priznaju njihovi ustavi ni primjenu od strane država članica odredbi Konvencije o statusu izbjeglica od 28. srpnja 1957., kako je dopunjena Konvencijom o statusu osoba bez državljanstva od 28. rujna 1954. i Protokolom o statusu izbjeglica od 31. siječnja 1967.

Deklaracija Danske, Finske i Švedske u svezi s člankom 7. ove Konvencije

Danska, Finska i Švedska potvrđuju da se – kako je navedeno tijekom njihovih pregovora o pristupanju Schengenskim sporazumima – u odnosu na druge države članice koje osiguravaju jednak tretman neće pozivati na svoje deklaracije na temelju članka 6. stavka 1. Europske konvencije o izručenju kao razlog za odbijanje izručenja državljanina iz nenordijskih država.

Deklaracija o pojmu „državljeni”

Vijeće primjećuje obvezu država članica da primjenjuju Konvenciju Vijeća Europe od 21. ožujka 1983. o preprati osuđenika u svezi s državljanima svake države članice u smislu članka 3. stavka 4. navedene Konvencije.

Obveza država članica iz prvoga stavka ne dovodi u pitanje primjenu članka 7. stavka 2. ove Konvencije.

Deklaracija Grčke u svezi s člankom 5.

Grčka tumači članak 5. sa stajališta njegovoga stavka 3. Ovim se tumačenjem osigurava pridržavanje odredbi grčkoga ustava, koji:

— izričito zabranjuje izručenje stranoga državljanina koji je gonjen zbog borbe za slobodu,

i

— razlikuje politička i takozvana mješovita kaznena djela, za koja pravila nisu ista kao za politička kaznena djela.

Deklaracija Portugala o izručenju koje se traži za kazneno djelo kažnjivo doživotnim zatvorom ili nalogom za oduzimanje slobode

Pridržavanjem prava u odnosu na Europsku konvenciju o izručenju iz 1957. u smislu da neće dopustiti izručenje osoba koje se traže zbog kaznenoga djela kažnjivog doživotnim zatvorom ili nalogom za oduzimanje slobode, Portugal izjavljuje da će u slučaju da se izručenje traži za kazneno djelo kažnjivo doživotnim zatvorom ili nalogom za oduzimanje slobode dopustiti izručenje sukladno odgovarajućim odredbama Ustava Portugalske Republike, kako tumači njezin Ustavni sud, samo ako dovoljnim smatra jamstva koja daje država članica podnositeljica zahtjeva za izručenje da će u skladu sa svojim zakonom i primjenom zakona u svezi s izvršenjem kazne poticati primjenu svih mjera oprosta na koji osoba čije se izručenje traži možda ima pravo.

Portugal ponovno potvrđuje valjanost obveza unesenih u postojeće međunarodne sporazume u kojima sudjeluje, posebice u članak 5. Konvencije o pristupanju Portugala Konvenciji kojom se primjenjuje Schengenski sporazum.

Deklaracija Vijeća o mjerama praćenja

Vijeće izjavljuje:

- (a) da smatra da je potrebno provoditi periodično preispitivanje na temelju podataka koje države članice pribavljaju o:
- provedbi ove Konvencije,
 - funkcioniranju ove Konvencije nakon njezinoga stupanja na snagu,
 - mogućnosti država članica da u okviru ove Konvencije izmijene ili povuku rezerve u odnosu na ublažavanje uvjeta za izručenje,
 - općem funkcioniranju postupaka za izručenje među državama članicama;
- (b) da će godinu dana nakon stupanja na snagu ove Konvencije razmotriti treba li nadležnost prenijeti na Sud Europskih zajednica.
-